

KAPITOLA

DRUHÁ

„Dojdu ti ještě pro skleničku, zlato.“ Lily se vrátila z toalet v zadní části hospody. Joe se na ni usmál. Protáhla se skrz poslední dvojici mužů propíjejících se do zapomnění páteční noci, aniž si všimla, jak jí jeden z nich civí na zadek, když se natočila, aby kolem nich proklouzla. To mu nejde zazlívát, pomyslel si Joe. Měla tělo, na které člověk zírat musel, a Joe nehodlal kvůli něčemu tak malichernému vyvolávat potyčku.

„Joe, teď jsem na řadě já. Nemusíš pokaždé platit ty,“ řekla, když si sedala vedle něho. Byli na sobě v tom stísněném prostoru namačkaní a pro silící vřavu, hudbu a zvuky kroků na dřevěné podlaze zvyšovali hlas.

„Šetříš si na vysokou?“ zeptal se a chopil se jejich prázdných sklenic.

„Víš, že jo,“ odvětila, „ale to neznamená...“

„A budeš dít jako mezek, aby ses stala tou nejlepší doktorkou na světě?“ Sklonil se a políbil ji. Banda holek, které s nimi seděly u stolu, obrátila oči v sloup, nesouhlasně mlskla a pod rouškou znechucení žárčila.

„Jsi blázen.“ Lily mu polibek oplatila.

„Takže nedělám snad světu laskavost, že slečně Lily Eustisové pomůžu v budoucnu zachraňovat životy tím, že svoje studium nebude muset začínat s dluhem větším o...“ obrátil oči ke stropu, jak počítal, „... osm liber a čtyřicet šest centů.“

„Vzdávám to,“ zasmála se, znovu ho políbila a potom mu zardělou tvář zabořila do krku.

„No tak jo, uhádlas to, mám slabost pro ženy v bílém plášti, s fonendoskopem kolem krku. Takhle potají financuju svůj vlastní bizarní fetiš,“ poznamenal. Když se zvedal, Lily ho demonstrativně praštila do paže. Neslyšel, jak si žena, která na něj zírala, sama pro sebe uznale hvízdl. Nezaznamenal, jak dívka sedící vedle nich probodává Lily pohledem. Byl to pár, který měl oči jen jeden pro druhého.

Cesta k baru se podobala výstupu na vrchol hory. Nápoje končily rozlité na zádech, když se lidé vydávali od výčepního pultu s příliš plnými rukama. Nárokovala se místa u pultu, a pokud byl jeden zákazník nepatříčně obslužen před jiným, zvyšovaly se hlasy. Ozývaly se hulákané požadavky na změnu hudby a stížnosti na to, že jedna ze dvou kabinek na dámských záchodech je pořád zamčená. Výčep jel bez přestávky. Joe tam trpělivě stál, na všechny se usmíval a pošlapané nohy a rýpance loktem ochotně odpouštěl. Měl Lily, která byla vším, o čem kdy snil.

V autě měl všechno, co potřebovali pro dokonalý romantický večer. Dřevo, kostky na podpal, zápalky, placatku s něčím na zahřátí a spacák. I počasí bylo vlídné. Bude chladno, ale pršet by nemělo. Dal si takovou práci, že to místo jel několik dnů předem prohlédnout. Bude se pod nimi majestátně rozkládat Edinburgh, jehož světla budou, pokud mraky dovolí, odrazem hvězd nad nimi. Konečně bude mít Lily sám pro sebe a bude jí moct ukázat, co pro něj doopravdy znamená.

* * *

Bylo příliš chladno, aby člověk mohl ležet venku nahý. To bylo to první – a nejsměšnější –, co Marka McVeigha napadlo. Obraz, který mu kamera na dronu posílala na monitor, byl na hony vzdálený čemukoliv, co si představoval, že zachytí. Zimní námrazu a holé skály, ano. Tvrdou, mdlou oblohu s horizontem zahaleným do vrstev mlhy, ano. Ležící ženu, jedno koleno pokrčené, druhou nohu nataženou, jednu ruku za hlavou, druhou napřaženou na zemi, to ne. S rezavými vlasy si pohrával vítr a dělal jí z nich před očima třepetající závoj. U nohou

měla popelavé zbytky ohně. Vedle ní ležela krabička sirek. Mark nechal dron snést se níž a snažil se přesvědčit sám sebe, že třeba rozezná, jak se jí zvedá a klesá hrudník. Nepoštětilo se. Namířil dron k její tváři, doufal přitom, že si nezadělává na obvinění z nějaké zvrhlosti, a modlil se snad ke všem božstvům, aby se jeho předtucha nenaplnila. Kéž by se mýlil. Dron byl za hřebenem mimo jeho dohled. Kontroloval jeho sestup a dával pozor, aby neslétl přímo nad ni, kdyby se vzбудila, sedla si a narazila do něj. Bližší pohled mu žádnou úlevu nepřinesl. Dron měl slušné čočky a obrazovku zaplavovaly odstíny modré, která neměla s mrazem a zimním vřesem nic společného. Patřila jejím rtům, otevřeným očím, žílám a kůži, jíž se nedostávalo kyslíku.

Mark se rozběhl, plně si vědom toho, že nemá smysl se takhle namáhat, ale z představy, že k mrtvé ženě prostě jde, čpěla neúcta. Po rukou a kolenou se vyškrábal na hřeben – delší, mírnější cesta po stezce u paty vrcholu nepřipadala v úvahu. Tekla mu krev, než ji jako nějaký figurální výjev spatřil na zemi; řádní občané Edinburghu se v dálce, pod Artušovým sedlem, tou dobou probouzeli, aniž cokoliv tušili. Nedbal sedřených kolen a pořezaných rukou, sbíhal z kamenitého svahu a přitom na ni volal.

Z dronu, který se zřítíl na zem o pár metrů vedle, byla bzučící změt plastu a kovu. Ani si neuvědomil, že zahodil ovladač. Mobil v kapse unikal jeho prstům jako myš kočce. A pak už na zmrzlé zemi klečel vedle ní, tiskl jí prsty na krk, ačkoliv věděl, že tělo takové barvy pulz mít nemůže. Navzdory jistotě, že z ní život již vyprchal, ze sebe strhl zimní kabát, aby zakryl její nahotu. Poté zavolal na policii, a jak nejvěrněji dokázal, popsal svou polohu v hornatém reliéfu, jenž se majestátně zvedal nad skotskou metropolí.

Zblízka viděl, že je dívka mladší, než se domníval, mrazivá noc jí uloupila ruměncem prozrazující její mládí. Stejně jako on, pomyslel si, balancovala nad propastí mezi pubertou a dospělostí. Na jedné straně nosu se jí v prvních paprscích zimního jitra třeptil maličkatý kamínek, který dával vyniknout umným blondatým melírům v měděných

vlasech. Téměř se neovládl a odhrnul jí vlasy z obličeje – ale potom by její oči viděl lépe a to nechtěl. Mark se postavil, aby přes hřeben kopce vyhlížel přijíždějící vozidla, ale nebyla odtamtud na dohled žádná cesta. V létě by to místo bez mrtvol skýtalo skrytou soukromou idylu. V trsech suché trávy dvacet metrů od sebe zahlédl cosi červeného a vlnícího se.

„Hned jsem zpátky,“ pronesl. Připadalo mu nezdvořilé nic neříct, být mrtvole. Bez kabátu se do něj dala zima. Přinutil se ke klusu, aby se zahřál, a přemítal, za jak dlouho asi policie s ohledem na špatnou dostupnost dorazí. Své vlastní auto nechal přes kilometr daleko na úpatí kopců, strmé svahy a kamenné cesty byly pro cokoliv jiného než čtyřkolky nepřístupné.

Z červeného předmětu se vyklubala teplá košile z tlusté bavlny, ideální pro večery u ohně nebo v hospodě. Zvedl ji, ohlédl se na dívku, odhadl velikost a usoudil, že souhlasí. Po několika minutách chůze dolů z kopce našel na okraji balvanu viset jasně bílou podprsenku, kovové zavírání bylo na dotek ledové.

Mark uslyšel helikoptéru dřív, než ji spatřil, pleskání listů rotoru vystrašilo zvěř a odráželo se od kamenů jako ozvěna. Policie kroužila kolem, zjišťovala souřadnice místa činu a informovala o nich jednotky, jejichž modré majáčky se objevily dole. Mark donesl nalezené oblečení zpátky k dívce na vrchol kopce.

Zpoza hřebenu se vyloupala tvář, následovaná dvěma dalšími. Ten vpředu si to namířil rovnou k Markovi a podal mu ruku.

„Dobré ráno,“ pozdravil ho s lehkým, ale přesto zřetelným francouzským přízvukem. „Já jsem inspektor Luc Callanach. Předpokládám, že vy jste to nahlásil?“ Mark přikývl. „Pojďme dál od místa činu. Jak vám je?“

„Ani nevím,“ odvětil Mark. „Určitě líp než té holce.“

Tak to bezesporu, pomyslel si Callanach. Doufal, že ji smrt našla náhodou, a přemítal, jak dlouho bude zírat na její tvář na fotografických připevněných na tabuli ve vyšetřovací místnosti. Vzbudil se někdo

někdy s předtuchou, uvažoval Callanach, že ten den má předurčeno zemřít? Podíval se dotyčný ještě jednou do zrcadla, než vyrazil z domu do práce nebo do školy, s pocitem, že se cosi ve vesmíru pohnulo? Ve chvilkovém záchvatu ho přemohl hněv ke skotskému mrazivému vzduchu, k jeho vlhkosti a šedi. Dívka zemřela v ledovém chladu, takže se dívala na to, jak jí do vzduchu uniká dech. Tak by člověk odejít neměl. Byla to hořká, nemilosrdná a osamělá smrt. Mohl jen doufat, že si to neuvědomovala.